

En forskares vardag

Kattis Honkanen är doktorassistent vid kvinnovetenskapliga institutionen vid Åbo Akademi. Men hon är också handledare, studerande, aktivist, filmregissör...

Bilen fylls av musik från radiokanalen NRJ – *Hit Music Only* – och det blir tyst först då **Felix** hoppar av vid Cygnaeusskolan. Vi ses sen, säger han, för säkerhets skull, och så att det blir sagt. Ha en bra dag!

Min parkeringsplats utanför kvinnis är ledig – det ser faktiskt ut att bli en bra dag. Pratar med städerskan. Hon är från Tammerfors som jag. Gillar att höra hennes dialekt. Den smittar. Hon brukar vara först på jobb. Sen kommer jag. Öppnar datorn och loggar in på Facebook där jag blir påmind om att det är Vinokino filmfestival i helgen.

Jungar och jag gick på personalutbildning ett tag sen och gjorde en kortfilm på kursen "Att berätta med rörliga bilder". Den har premiär på filmfestivalen. Det är en kortfilm, sex minuter lång, som handlar om att bli anklagad för att vara på "fel toalett". I filmen får vi höra min kompis **Hanna** berätta om när hon är på Stockmanns kafé med sin mamma. Hon går inte på damtoa med henne för hon inte vill att mamma ska höra när någon förskräckt ropar "Herregud, e det här herroa!?"

Filmen handlar alltså om könsgränser, om hur oetiskt folk betar sig mot varandra. Om hur vår vardag styrs av nästan aggressivt övervakade könsgränser. Det kan vara våldsamt. Det vet de 90 000 kvinnorna som årligen blir offer för könsrelaterat våld i Finland.

Idag skall jag skriva om "en forskares vardag". Det är kul med ett specialnummer om kön i Ikaros tänker jag, men känner mig inte speciellt mycket som forskare. Jag är lärare, handledare, studerande, aktivist, administratör, filmregissör.

minst skulle vilja se att den hade det. Man vill ropa: Ut ur mitt hus! Kön måste göras genom handlingar. Det skall ständigt "förhållas till" kön, diskuteras och lagstiftas om för att det överhuvudtaget ska bli till. Kön är en "fråga" men kön är också

"Vår vardag styrs av nästan aggressivt övervakade könsgränser."

För närvarande handleder jag en aktivist som jobbar med sin kandidatavhandling. Hon är intresserad av sexism bland husockupanter. Deltar du i en ockupation och är "kvinna" kan du råka ut för en massa städjobb, pysslande, konstiga kommentarer och förväntningar på kaffekokning. Vill man förstå detta kan man undersöka hur ockupanterna argumenterar kring kön, hur manligt och kvinnligt, klass, ras och sexualitet skapas i dessa sociala miljöer.

Vilka handlingar skall man ta till om man vill bli en "manlig" husockupant? Och ändå vara "sitt unika jag"? Jag gillar tanken om att kön, för att bli till, måste ges en betydelse överallt. Också där man

den bestämdhet med vilken en del svar ges: DET ÄR NATURLIGT. DET-FINNSBARA-TVÅ-KÖN!

Den här veckan dimper det ned en massa böcker på mitt bord. Vi har använt upp våra Branderska medel och beställt in en hel del ny litteratur. Man kan få ångest när det kommer in så mycket på en gång – de är så bra allihop, de ger ett sken av sig att vara nästan "nödvändiga". Jag vill rymma till skärgårdsbadet i Kasnäs med en bunt...

Jag bläddrar i *The Anticapitalist Dictionary* men hittar inte ordet "squatter" [husockupant, red. anm.]. Undrar varför. Det är för övrigt så skönt att ha en bibliotekarie i huset. Hon vet allt om ämnet och forskarnas inriktningar.

Onsdagsklubben träffas på Börsen idag. Klubbmedlemmarna planerar en aktion där de ska bränna bh:n bara för att visa att det är ganska ofarligt. Har alltid förundrat mig över förfasandet "men att bränna bh:n går nog för långt!" Hur så? Med allt som händer i världen kunde man ju tycka att en sådan aktivitet inte kan vara så värst skadlig.

Introduktionskursen är slut för i år. Det har varit en givande kurs med underbara studenter. Vi har diskuterat massor, allt från **Jacquelyn Zitas** *Male Lesbian* till **Coetzees** *Djurens Liv*. Vi har bedrivit en kritisk och ifrågasättande tankeverksamhet – en aktivitet som jag finner är bland de bästa man kan ägna sig åt här i världen. Det är oansvarigt att människor inte lär ut denna färdighet. Det vi lär oss i skolan är en passiverande tro på fakta och sanning. Man föds inte till kritisk tänkare – man blir det.

Kattis Honkanen
kattis.honkanen@abo.fi